

A TEHER

„Két szerzetes vándorlás közben egy megáradt patakhoz ér. Magas a víz, irtózatos mennyiségű sarat, törmeléket sodor magával. A patak partján áll egy nagyon szép lány, aki láthatóan azon vacillál, hogyan juthatna át a túlpartra, de nem mer belemenni a vízbe. Az egyik szerzetes szó nélkül a karjába kapja, és átviszi a vízen. Majd a két szerzetes folytatja a vándorútját. Este, mielőtt nyugovóra térnének, a másik szerzetes végül is kifakad: Hogyhogy te a karodba vetted, magadhoz ölelted ezt a lányt? Mi szerzetesek nem tehetünk ilyet! A társa azt feleli: Ide figyelj! Én ezt a lányt már órák óta letettem. Te még mindig cipeled?”

Nagyon pontos történet, mert arra világít rá, hogy egy ember miféle bűntudatokat, sérelmeket, megbántottságokat cipel egy életen keresztül, amelyek már rég elmúltak, nincsenek, és az erejüket kizárólag onnan kapják, hogy az ember újra és újra felidézi magában a sérelmeit, nehogy elfelejtsen egyet is közülük. Tehát épp ő adja az erejüket.

